

Sygn. akt IV U 778/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2019r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalasieński
Protokolant	st. sekr. sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 maja 2019r. w S.

odwołania T. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 2 października 2018 r. Nr (...)

w sprawie T. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala T. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 01 czerwca 2018r. do dnia 31 lipca 2021r.

Sygn. akt IV U 778/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 października 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.57 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił T. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od 1 sierpnia 2018r. wskazując, że u ubezpieczonego nie stwierdzono niezdolności do pracy.

Odwołanie od w/w decyzji złożył T. S. wnosząc o jej zmianę i ustalenie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu stanowiska wskazał, że rentę z tytułu niezdolności do pracy pobiera od 1988r., mimo długotrwałego leczenia stan jego zdrowia nie uległ poprawie (odwołanie k.2 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując że zaskarżona decyzja wydana została na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 26 września 2018r., która nie stwierdziła u ubezpieczonego niezdolności do pracy, a odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów faktycznych lub prawnych, które uzasadniałyby zmianę tej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.3 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony T. S. był uprzednio uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy. W okresie od 20 czerwca 1988r. do 31 października 1989r. ubezpieczony miał przyznane prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Od 1 listopada 1989r. do 31 lipca 2018r. był on uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (okoliczność niesporna – akta rentowe). W ostatnim okresie ,tj. od 1 lipca 2015r. do 31 lipca 2018r. podstawę powyższego uprawnienia stanowiła decyzja organu rentowego z 7 sierpnia 2015r. (decyzja z 7 sierpnia 2015r. k.. 296 akt rentowych). W dniu 30 lipca 2018r. ubezpieczony wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres (wniosek k.300 akt rentowych). Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował ubezpieczonego na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 27 sierpnia 2018r. ustalił, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (orzeczenie lekarza orzecznika z 27 sierpnia 2018r. k.303 akt rentowych). Na skutek sprzeciwu ubezpieczonego od powyższego orzeczenia lekarza orzecznika, ubezpieczony skierowany został na badanie przez komisję lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 26 września 2018r. ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (sprzeciw ubezpieczonego od orzeczenia lekarza orzecznika k.5 akt rentowych – tom dokumentacji medycznej i orzeczenie komisji lekarskiej z 26 września 2018r. k.305 akt rentowych). Na podstawie powyższego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 2 października 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres (decyzja z 2 października 2018r. k.306 akt rentowych).

T. S. ma 57 lat i wykształcenie zawodowe murarz-tylnkarz. Ostatnim zatrudnieniem ubezpieczonego była praca jako kierowca ciągnika (okoliczności niesporne, świadectwo pracy k.5 akt rentowych).

W 1987r. w wyniku wypadku komunikacyjnego ubezpieczony doznał kompresyjnego złamania trzonów kręgow L1 i L4. Wówczas przebył leczenie operacyjne odbarczenia rdzenia w miejscu urazu i stabilizacji kręgosłupa prętami Harringtona. Występuje u niego przewlekły zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego z ograniczeniem ruchomości w przebiegu zaawansowanych zmian zwyrodnieniowo –wytwórczych. W badaniu neurologiczno-ortopedycznym stwierdzono niewydolność funkcji statyczno-dynamicznej kręgosłupa L-S ze zniesieniem lordozy i zniekształceniem kostnym, zaniki mięśniowe prawej kończyny dolnej (głównie pośladka i uda), niewielki proksymalny niedowład wiotki kończyny dolnej prawej (głównie mięśni prostowników i zginaczy uda, z ewidentną słabszą siłą mięśniową), a także brak odruchów kolanowych i skokowych. Ubezpieczony utyka na prawą kończynę dolną. Obecnie stan zdrowia T. S. jest stabilny, nie zauważono zarówno poprawy, jak i jego pogorszenia. Ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy w okresie od 1 sierpnia 2018r. do 31 lipca 2021r. Ze względu na niewydolną funkcję statyczno-dynamiczną kręgosłupa L-S i niesprawność prawej kończyny dolnej, nie może on bowiem wykonywać ciężkiej pracy fizycznej, wymagającej przebywania w długotrwałej wymuszonej pozycji kręgosłupa, schylania się, dźwigania, podnoszenia i przenoszenia ciężarów, a także długotrwałego stania i chodzenia (opinia biegłych ortopedy i neurologa k.12-13 akt sprawy).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego T. S. podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art.57 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2016r., poz.887 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania zatrudnienia, przy czym ostatniego wymogu nie stosuje do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. W myśl art.12 ust.1, 2 i 3 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo

niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Rozstrzygnięcie o zasadności odwołania ubezpieczonego od decyzji organu rentowego odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymagało ustalenia, czy u ubezpieczonego istnieje w dalszym ciągu niezdolność do pracy, a jeżeli tak to jakiego stopnia. W tym celu Sąd zasięgnął opinii specjalistów z zakresu medycyny. Sporządzona na tę okoliczność opinia zespołu biegłych z zakresu ortopedii i neurologii dała podstawy do ustalenia, że ubezpieczony jest nadal osobą częściowo niezdolną do pracy, a przewidywany okres trwania tej niezdolności to 31 lipca 2021r. W złożonej opinii biegli rozpoznali u ubezpieczonego szereg opisanych wyżej schorzeń, z których wiodące są schorzenia neurologiczne. W ocenie biegłych schorzenia neurologiczne przy współistnieniu innych schorzeń, w tym schorzeń narządu ruchu naruszają sprawność organizmu ubezpieczonego - którego kwalifikacje ukierunkowują go do wykonywania pracy w zawodzie murarza-tylnkarza – w stopniu powodującym dalszą częściową niezdolność do pracy w okresie od 1 sierpnia 2018r. do 31 lipca 2021r. (opinia biegłych z zakresu neurologii i ortopedii k.12-13 akt sprawy).

Analizując powyższą opinię biegłych Sąd doszedł do przekonania, że daje ona podstawę do oparcia na niej rozstrzygnięcia. Została ona sporządzona przez osoby posiadające specjalistyczną wiedzę z zakresu schorzeń dotyczących ubezpieczonego. Jej wydanie poprzedziła analiza dokumentacji medycznej zgromadzonej w sprawie oraz przeprowadzenie badania ubezpieczonego. Opinia jest spójna i należy uzasadniona.

Organ rentowy wniósł zastrzeżenia do opinii biegłych. Stwierdził, iż skoro ubezpieczony od kilku lat prowadzi gospodarstwo rolne, to pozostaje zdolny do pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji. Podniesiono, że dysfunkcja układu ruchu i układu nerwowego narusza sprawność organizmu ubezpieczonego jedynie w niewielkim stopniu (zastrzeżenia organu rentowego k.20-21 akt sprawy).

Zdaniem Sądu, nie ma podstaw do podważania merytorycznej wartości opinii biegłych z zakresu neurologii i ortopedii. Sama okoliczność, że T. S. prowadzi gospodarstwo rolne nie oznacza jeszcze, że niezdolność do pracy u ubezpieczonego nie istnieje. Niejednokrotnie osoba niezdolna do pracy podejmuje zatrudnienie, gdyż pragnie być aktywna zawodowo, bądź zmusza ją do tego sytuacja ekonomiczna. Zdaniem Sądu, oceniając istnienie u ubezpieczonego częściowej niezdolności do pracy pamiętać należy, iż posiada on kwalifikacje do pracy jako kierowca ciągnika. Niewątpliwie zaś praca kierowcy ciągnika wiąże się z koniecznością przebywania w długotrwałej wymuszonej pozycji kręgosłupa. Niezasadnym jest twierdzenie organu rentowego, jakoby naruszona sprawność organizmu ubezpieczonego nie powoduje utraty zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Jak wynika z opinii biegłych z zakresu neurologii i ortopedii stan zdrowia ubezpieczonego po 31 lipca 2018r., nie poprawił się. Biegli wskazali na schorzenia układu ruchu, jako schorzenia powodujące niezdolność ubezpieczonego do pracy i towarzyszące im inne schorzenia kręgosłupa, które przyczyniają się do istnienia tej niezdolności. Ubezpieczony posiada, co prawda, wykształcenie w zawodzie murarza-tylnkarz, jednakże oczywiste jest, że taka praca również wymaga pełnej sprawności organizmu. Jej świadczenie wiąże się z długotrwałym staniem i chodzeniem, schylaniem się oraz dźwiganiem i przenoszeniem ciężarów. Skoro zatem ubezpieczony jako osoba chora, która cierpi na schorzenia kręgosłupa, nie powinien wykonywać wymienionych czynności, to nie budzi wątpliwości Sądu wniosek biegłych, iż ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy. Ubezpieczony od ponad 30 lat pobiera rentę z tytułu niezdolności do pracy, w tym czasie również nie doszło do zmiany poziomu jego kwalifikacji. Okoliczność ta zawęża możliwości zarobkowe ubezpieczonego. W konsekwencji, przyjmując należy, iż sporna okoliczność istnienia u ubezpieczonego niezdolności do pracy została dostatecznie wyjaśniona, a zatem zgłoszony przez organ rentowy wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii innych biegłych neurologa i ortopedy należało oddalić.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art.477¹⁴§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.